

Ririro

De Kleine Pompoen

Er was eens eens een Kleine Pompoen die aan een wijnstok in een veld groeide. De hele dag scheen de zon op hem en soms viel de regen zachtjes op hem. De wijnstok stuurde haar wortels diep de aarde in op zoek naar goed voedsel. De Kleine Pompoen dronk gretig van het goede sap, en werd groter en groter, en ronder en ronder, en steviger en steviger.

Langzamerhand werd hij zo groot dat hij alles begreep wat de groeiende dingen om hem heen zeiden want hij luisterde gretig.

"Ik kwam uit het zaad van een Jack de Lantaarn" zei Moeder Wijnstok tegen een buurman, "daarom moet ik nu Jack de Lantaarns kweken."

"Ik ook," zei een buurman, "maar geen Jack de Lantaarns voor mij. Het is een te zwaar leven. Ik ga gewoon pompoenen telen."

Toen de Kleine Pompoen hoorde dat hij verondersteld werd een Jack de Lantaarn te zijn, werd hij erg ongerust, want hij zag niet dat hij anders was dan een gewone pompoen. Hij dacht dat Moeder Wijnstok echt verwachtte dat hij een Jack de Lantaarn werd en hij wilde haar ook niet teleurstellen. Uiteindelijk werd hij er zo ongelukkig van dat de zonnestralen en de wind het opmerkten. "Wat is er, Kleine Pompoen, waarom huil je? Waarom houd je je hoofd niet omhoog en kijk je niet om je heen zoals je altijd deed?"

"Omdat," antwoordde de Kleine Pompoen bedroefd, "ik een Jack de Lantaarn moet zijn, en ik weet niet hoe. Ik weet alleen hoe je een Kleine Pompoen moet zijn."

Toen lachten de wind en de zon totdat de wijnstok ervan schudde, zodat alle pompoenen hun greep moesten verstevigen om niet te worden afgeschud. "Oh, Kleine Pompoen!" riepen ze, "waarom je zou je zorgen maken over wat je later moet doen? Probeer gewoon met al je macht om een Kleine Pompoen te zijn, en geloof ons, als je je best doet, zal alles goed komen. We kennen een geheim, een mooi geheim, en op een dag zullen we het je vertellen."

"O, vertel het me nu!" riep de Kleine Pompoen, maar de zonnestralen en de wind grinnikten:

"Oh nee, oh nee, oh nee!
Gewoon groeien, groeien, groeien
En op een dag zul je het weten."

De Kleine Pompoen voelde zich getroost. Hij dacht: "Misschien kan ik geen Jack de Lantaarn zijn, maar ik kan wel een goede Kleine Pompoen zijn, en ik zit zo goed verstopt dat Moeder Wijnstok me misschien niet ziet." Hij keek om zich heen en zag dat al zijn broers en zussen ook maar kleine pompoenen waren.

"O broers en zussen", riep hij uit, "gaan we Moeder Wijnstok allemaal teleurstellen? Zal niemand van ons een Jack de Lantaarn worden?" Toen lachten al zijn kleine broertjes en zusjes en zeiden: "Wat maakt het ons uit om een Jack de Lantaarn te zijn? Het enige waar we om geven is goed sap en te groeien en te groeien."

Eindelijk kwam het koude weer en alle kleine pompoenen waren nu groot, en mooi goudgeel. De grootste en geelste van allemaal was de Kleine Pompoen die de hele zomer zo hard had geprobeerd uit te groeien tot een Jack de Lantaarn. Hij kon niet geloven dat Moeder Wijnstok hem nu niet nog steeds niet zag, want hij was zo groot geworden dat iedereen die hem zag vol verbazing was. Maar Moeder Wijnstok leek helemaal niet teleurgesteld, ze ging gewoon door met haar pompoen-kinderen goed te voeden.

Eindelijk, op een ijzige ochtend, kwam een menigte kinderen naar het veld. "De pompoenen zijn klaar", riepen ze. "De pompoenen zijn klaar en we gaan de grootste en geelste en leukste pompoen vinden om daar een Jack de Lantaarn van te maken voor het Thanksgiving-feest. Alle oma's en opa's en tantes en ooms zullen het zien, en we gaan de taarten eten die ervan gemaakt worden."

Ze keken hier en daar, over het hele veld, en duwden de wijnstokken opzij om beter te kunnen zoeken. Opeens zagen ze de Kleine Pompoen. "Oh!" riepen ze: "Wat een goede Jack de Lantaarn. Zo groot en stevig en rond en geel! Dit wordt de Jack de Lantaarn voor ons Thanksgiving-feest. Deze is zo groot dat er taart genoeg is voor iedereen."

Toen plukten ze de pompoen en droegen hem naar de schuur. Vader sneed de bovenkant van de pompoen eraf, tilde het voorzichtig op en schepte de binnenkant eruit. De kinderen droegen de pompoen naar moeder in de keuken. Toen maakte vader nog ogen en een neus en mond, en plaatste er een grote kaars in. "Oh, kijk eens wat een mooie Jack de Lantaarn", riepen ze uit.

De Kleine Pompoen werd in de schuur gezet. "Eindelijk ben ik een Jack de Lantaarn" zei hij. Na een tijdje werd het donker en vader kwam en droeg de pompoen het huis in, stak de kaars aan en zette hem precies in het midden van de tafel. Alle grootmoeders en grootvaders en tantes en ooms riepen: "O, wat een mooie, grote, ronde, gele Jack de Lantaarn!"

Toen was de Kleine Pompoen blij, want hij wist dat Moeder Wijnstok trots op hem zou zijn, en hij straalde en straalde totdat de kaars helemaal was opgebrand.